

TIDEN »UNDER ÅRET«

9 januari

Läsning

1 Sam 1:1-8

I Ramataim-Sofim i Efraims bergsbygd levde en man som hette Elkana, son till Jeroham, son till Elihu, son till Tohu, son till Suf, en efraimit. Han hade två hustrur. Den ena hette Hanna, den andra Peninna. Och Peninna hade barn, men Hanna var barnlös. Den mannen begav sig år efter år upp från sin stad för att tillbe och offra åt Herren Sebaot i Silo, där Elis båda söner, Hofni och Pinehas, då var Herrens präster. En dag offrade nu Elkana. Och han brukade ge sin hustru Peninna och alla hennes söner och döttrar var sin andel av offret. Men åt Hanna gav han då en dubbelt så stor andel, ty han hade Hanna kär, fastän Herren hade gjort henne ofruktsam. Men hennes medtävlarska brukade för att väcka hennes vrede retas mycket med henne, därför att Herren hade gjort henne ofruktsam. Varje år, så ofta hon hade kommit upp till Herrens hus, gjorde han på samma sätt, och den andra retades då med henne på samma sätt. Och nu grät hon och åt ingenting. Då sade hennes man Elkana till henne: »Hanna, varför gråter du? Varför äter du inte? Varför är du så sorgsen? Är jag inte mer för dig än tio söner?«

Responsoriepsalm

Ps 116:12-19 (R. 17a)

R. Dig vill jag offra lovets offer
eller: Halleluja.

Hur skall jag löna Herren
 alla hans välgärningar mot mig?
Jag vill taga frälsningens bågare
 och åkalla Herrens namn. R.

Jag vill infria åt Herren mina löften,
 ja, inför hela hans folk.
Dyrt aktad i Herrens ögon
 är hans frommas död. R.

Ack Herre, jag är ju din tjänare,
 jag är din tjänare, en son till din tjänsteflicka,
 du har lossat mina band. R.

Dig vill jag offra lovets offer,
 jag vill åkalla Herrens namn.
Jag vill infria åt Herren mina löften,
 ja, inför hela hans folk,
i gårdarna till Herrens hus,
 mitt i dig, Jerusalem. R.

Halleluja

Mark 1:15

V. Tiden är inne, Guds rike är nära.
Omvänd er och tro på evangeliet.

Evangelium

Mark 1:14–20

När Johannes hade blivit fängslad, kom Jesus till Galileen och förkunnade Guds budskap och sade: »Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på budskapet.«

När han gick utmed Galileiska sjön, fick han se Simon och hans bror Andreas stå vid sjön och kasta ut sina kastnät, för de var fiskare. Jesus sade till dem: »Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare«, och de lämnade genast sina nät och följde honom. Lite längre fram fick han se Jakob, Sebedaios son, och hans bror Johannes som höll på att göra i ordning näten i sin båt. Han kallade på dem, och de lämnade sin far Sebedaios och hans folk i båten och följde efter honom.

10 januari

Läsning

1 Sam 1:9–20

En gång när de hade ätit och druckit i Silo hände sig, medan prästen Eli satt på sin stol vid dörren till Herrens tempel, att Hanna reste sig och i sin djupa bedrövelse började be till Herren under bitter gråt. Och hon gav ett löfte och sade: »Herre Sebaot, om du vill se till din tjänarinns lidande och tänka på mig och inte glömma din tjänarinna utan ge din tjänarinna en manlig avkomling, så vill jag ge denne åt Herren för hela hans liv, och ingen rakkniv skall komma på hans huvud.«

När hon nu länge bad så inför Herren och Eli därvid gav akt på hennes mun – Hanna talade nämligen i sitt hjärta, och endast hennes läppar rörde sig, men hennes röst hördes inte – då trodde Eli att hon var drucken. Därför sade Eli till henne: »Hur länge skall du bete dig som en drucken? Laga så, att ruset går av dig.«

Men Hanna svarade och sade: »Nej, min herre, jag är en hårt prövad kvinna. Vin och starka drycker har jag inte druckit, men jag utgöt nu min själ för Herren. Anse inte din tjänarinna för en ond kvinna, ty det är mitt myckna bekymmer och min myckna sorg som har drivit mig att tala ända till denna stund.« Då svarade Eli och sade: »Gå i frid. Israels Gud skall ge dig vad du har bett honom om.« Hon sade: »Låt din tjänarinna finna nåd för dina ögon.« Så gick kvinnan sin väg och fick sig mat, och hon såg sedan inte mer så sorgsen ut.

Tidigt följande morgon, sedan de hade tillbett inför Herren, vände de tillbaka och kom hem igen till Rama. Och Elkana kände sin hustru Hanna, och Herren tänkte på henne. Och Hanna blev havande och födde en son, när tiden hade gått. Denne gav hon namnet Samuel, »ty«, sade hon, »av Herren har jag utbett mig honom.«

Responsoriepsalm

1 Sam 2:1, 4–8d (R. jfr 1a)

R. Mitt hjärta jublar över Herren.

Mitt hjärta jublar över Herren,
Herren har upphöjt mitt horn.
Min mun öppnas vitt mot mina fiender,
jag gläder mig över din hjälp. R.

Han bryter sönder hjältarnas bågar,
men de stapplande får rusta sig med kraft.
De som var mätta måste ta lega för bröd,
men de som hungrade hungrar inte mer.
Den ofruktsamma får föda sju gånger om,
men den som var barnrik vissnar bort. R.

Herren dödar och gör levande,
han för ner i dödsriket och upp därifrån.
Han gör fattig och han gör rik,
han slår ner och han reser upp. R.

Han upprättar den ringe ur stoftet,
han lyfter den fattige ur dyn,
han låter honom sitta bredvid furstar,
han låter honom inta en äroplats. R.

Halleluja

Jfr 1 Thess 2:13

V. Ta inte emot Guds ord som ett människoord
utan som vad det verkligen är: Guds ord.

Evangelium

Mark 1:21b–28

Jesus och hans lärjungar kom till Kafarnaum, och när det blev sabbat gick han till synagogan och undervisade. Alla överväldigades av hans undervisning, för han undervisade med makt och inte som de skriftlärda. I synagogan fanns en man som var besatt av en oren ande, och han började skrika: »Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att ta död på oss? Jag vet vem du är, Guds helige.« Men Jesus sade strängt åt honom: »Tig! Far ut ur honom!« Den orena anden ryckte och slet i mannen och gav till ett högt rop och for ut ur honom. Alla greps av bävan och började fråga varandra: »Vad är detta? En ny undervisning, med makt bakom orden! Till och med de orena andarna befäller han, och de lyder honom.« Ryktet om honom spred sig genast över hela Galileen.

11 januari

Läsning

1 Sam 3:1-10, 19-20

Den unge Samuel gjorde tjänst inför Herren under Eli. Och Herrens ord var sällsynt på den tiden, och profetsyner var ovanliga. Då nu en gång Eli, vars ögon hade börjat bli skumma, så att han inte kunde se, låg och sov på sin plats, innan ännu Guds lampa hade slocknat, och medan också Samuel låg och sov, då hände sig i Herrens tempel, där Guds ark stod, att Herren ropade på Samuel. Denne svarade: »Här är jag.« Därefter skyndade han till Eli och sade: »Här är jag. Du ropade ju på mig.« Men han svarade: »Jag har inte ropat. Gå tillbaka och lägg dig.« Och han gick och lade sig.

Men Herren ropade ännu en gång på Samuel. Och Samuel steg upp och gick till Eli och sade: »Här är jag. Du ropade ju på mig.« Men han svarade: »Jag har inte ropat, min son. Gå tillbaka och lägg dig.« Samuel hade nämligen ännu inte lärt att känna igen Herren, och ännu hade inte något Herrens ord blivit uppenbart för honom.

Men Herren ropade åter på Samuel, för tredje gången. Och han steg upp och gick till Eli och sade: »Här är jag. Du ropade ju på mig.« Då förstod Eli att det var Herren som ropade på ynglingen. Därför sade Eli till Samuel: »Gå och lägg dig. Och om han vidare ropar på dig, så säg: 'Tala, Herre! Din tjänare hör.'« Och Samuel gick och lade sig på sin plats.

Då kom Herren och ställde sig där och ropade som de förra gångerna: »Samuel! Samuel!« Samuel svarade: »Tala, din tjänare hör.«

Samuel växte upp, och Herren var med honom och lät ingenting av allt vad han hade sagt falla till jorden. Och hela Israel, från Dan ända till Beer-Seba, förstod att Samuel var ombetrodd att vara Herrens profet.

Responsoriepsalm

Ps 40:2, 5, 7-10 (R. jfr 8a, 9a)

R. Se, jag kommer för att göra din vilja.

Jag satte allt mitt hopp till Herren,
och han böjde sig till mig och hörde mitt rop.
Salig den man som sätter sin förtröstan till Herren
och inte vänder sig till de stolta,
till dem som viker av i lögn. R.

Till slaktoffer och matoffer har du inte behag
– öppna öron har du givit mig –
du begär inte brännoffer och syndoffer.
Därför säger jag: »Se, jag kommer. R.

I bokrullen är skrivet vad jag skall göra.
Att göra din vilja, min Gud, är min lust,
och din lag är i mitt hjärta.« R.

Jag bådard glädje, jag förkunnar din rättfärdighet
i den stora församlingen.
Se, jag tillsluter inte mina läppar;
du, Herre, vet det. R.

Halleluja

Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren.
Jag känner dem, och de följer mig.

Evangelium

Mark 1:29–39

Jesus och de som följde honom gick från synagogan hem till Simon och Andreas tillsammans med Jakob och Johannes. Simons svärmor låg i feber, och det sade de genast till Jesus. Han gick fram till henne, tog hennes hand och reste henne upp. Och febern lämnade henne, och hon passade upp dem. På kvällen, efter solnedgången, kom man till honom med alla sjuka och besatta. Hela staden hade samlats utanför dörren. Och han botade många som led av olika sjukdomar och drev ut många demoner, och han förbjöd demonerna att tala, eftersom de visste vem han var.

Tidigt nästa morgon, medan det ännu var mörkt, gav han sig av därifrån och gick bort till en enslig plats, och där bad han. Simon och de andra skyndade efter honom, och när de hade funnit honom sade de: »Alla söker efter dig.« Han svarade: »Låt oss gå åt ett annat håll, till byarna här omkring, så att jag kan predika där också. Det är därför jag har gått ut.« Och han gick och predikade i synagogorna i hela Galileen och drev ut demonerna.

12 januari

Läsning

1 Sam 4:1–11

Israel drog ut i strid mot filistéerna och slog läger vid Eben-Haeser, medan filistéerna hade slagit läger vid Afek. Filistéerna ställde då upp sig i slagordning mot Israel, och striden spred sig, och israeliterna blev slagna av filistéerna. Dessa nedgjorde på slagfältet omkring 4 000 man. När folket kom tillbaka till lägret, sade de äldste i Israel: »Varför har Herren i dag låtit oss bli slagna av filistéerna? Låt oss hämta hit från Silo Herrens förbundsark, för att den må komma och vara ibland oss och rädda oss från våra fienders hand.« Så sände då folket män till Silo, och de bar därifrån Herren Sebaots förbundsark, hans som tronar på keruberna. Och Elis båda söner, Hofni och Pinehas, följde med Guds förbundsark.

Då nu Herrens förbundsark kom in i lägret, höjde hela Israel ett stort jubelrop, så att det dånade i marken. När då filistéerna hörde jubelropet, sade de: »Vad betyder detta stora jubelrop i hebréernas läger?« Och de fick veta att Herrens ark hade kommit in i lägret. Då blev filistéerna förskräckta, ty de tänkte: »Gud har kommit in i lägret.« Och de sade: »Ve oss! Något sådant har inte hänt förut. Ve oss! Vem kan rädda oss från denne väldige Guds hand? Det var denne Gud som slog egyptierna med alla slags plågor i öknen. Men fatta ändå mod och var män, ni

filistéer, så att ni inte blir trälarna åt hebréerna, så som de har varit trälarna åt er. Ja, var män och kämpa!« Så stred nu filistéerna, och israeliterna blev slagna och flydde var och en till sin hydda, och nederlaget blev mycket stort: av Israel föll 30 000 man av fotfolket. Dessutom blev Guds ark erövrade, och Elis båda söner, Hofni och Pinehas, blev dödade.

Responsoriepsalm

Ps 44:10–11, 14–15, 24–25 (R. 27b)

R. Rädda oss, Herre, i din nåd.

Herre, nu har du förkastat oss
och låtit oss bli till skam,
du drar inte ut med våra härar.
Du låter oss vika tillbaka för ovännen,
och de som hatar oss tar sig byte. R.

Du låter oss bli till skam för våra grannar,
till spott och hån för dem som bor omkring oss.
Du gör oss till ett ordspråk bland folken,
du låter folken visa förakt för oss. R.

Vakna upp! Herre, varför sover du?
Vakna, förkasta oss inte för alltid.
Varför döljer du ditt ansikte
och glömmer vårt lidande och trångmål? R.

Halleluja

Jfr Matt 4:23

V. Jesus förkunnade budskapet om riket
och botade alla slags sjukdomar bland folket.

Evangelium

Mark 1:40–45

En spetälsk kom till Jesus och föll på knä och bad: »Vill du, så kan du göra mig ren.« Jesus greps av vrede, sträckte ut handen och tog på honom och sade: »Jag vill. Bli ren!« Och genast försvann spetälskan, och han blev ren. Jesus skickade bort honom med en sträng förmaning: »Säg ingenting till någon, men gå och visa upp dig för prästen och ge det offer för din rening som Mose har bestämt. Det blir ett vittnesbörd för dem.« Men mannen gick därifrån och började tala vitt och brett om saken, så att Jesus inte längre kunde visa sig i någon stad utan stannade ute i ödemarken. Och det kom folk till honom från alla håll.

13 januari

Läsning

1 Sam 8:4-7, 10-22a

Alla de äldste i Israel församlade sig och kom till Samuel i Rama. Och de sade till honom: »Du är ju nu gammal, och dina söner vandrar inte på dina vägar. Så sätt nu en kung över oss till att skipa rätt bland oss, så som alla andra folk har.« Men Samuel ogillade att de sade så: »Ge oss en kung, för att han må skipa rätt bland oss.« Och Samuel bad till Herren. Då sade Herren till Samuel: »Lyssna till folkets ord, och gör allt vad de begär av dig. Ty det är inte dig de har förkastat, nej, mig har de förkastat, genom att de inte vill att jag skall vara kung över dem.«

Och Samuel sade till folket, som hade begärt en kung av honom, allt vad Herren hade talat. Han sade: »Detta blir den kungs rätt, som kommer att regera över er: Era söner skall han ta och skall sätta dem på sina vagnar och hästar, till sin tjänst, eller också skall de tvingas att springa framför hans vagnar. Andra av dem skall han ta och sätta till sina över- och underhövitsmän, och andra skall tvingas att plöja hans åkerjord och inbärga hans skörd och tillverka hans krigsredskap och hans vagnsredskap. Era döttrar skall han ta till salvoberederskor, kokerskor och bagerskor. Era bästa åkrar, vingårdar och olivplanteringar skall han ta och skall ge dem åt sina tjänare. Och han skall ta tionde av era sädesfält och era vingårdar och ge åt sina hovmän och tjänare. Dessutom skall han ta era tjänare och era tjänarinnor och era bästa ynglingar, likaså era åsnor, och använda dem för sitt behov. Av er småboskap skall han ta tionde, och ni skall vara hans trälar. När ni då ropar om hjälp för den kungs skull som ni själva har utvalt åt er, då skall Herren inte svara er.«

Men folket ville inte lyssna till Samuels ord utan sade: »Nej, en kung måste vi ha över oss. Vi vill bli lika alla andra folk. Vi vill ha en kung som skipar rätt bland oss och som drar ut i spetsen för oss till att föra våra krig.« Då nu Samuel hörde allt detta som folket sade, framförde han det till Herren. Men Herren sade till Samuel: »Lyssna till deras ord, och sätt en kung över dem.«

Responsoriepsalm

Ps 89:16-19 (R. jfr 2a)

R. Jag vill sjunga om Herrens nådegärningar i evighet.

Saligt är det folk som prisar dig,
de som vandrar, o Herre, i ditt ansiktes ljus.
De gläder sig alltid åt ditt namn
och jublar över din segerkraft. R.

Du är deras styrka och prydnad,
i din godhet upphöjer du vårt horn.
Och han som är vår sköld tillhör Herren,
vår konung tillhör Israels Helige. R.

Halleluja

Luk 7:16

V. En stor profet har uppstått bland oss,
Gud har besökt sitt folk.

Evangelium

Mark 2:1-12

När Jesus kom tillbaka till Kafarnaum blev det känt att han var hemma. Det samlades så mycket folk att inte ens platsen utanför dörren räckte till längre, och han förkunnade ordet för dem. Då kom de dit med en lam som bars av fyra män. Eftersom de inte kunde komma fram till Jesus i trängseln, bröt de upp taket ovanför honom och firade ner bädden med den lame genom öppningen. När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: »Mitt barn, dina synder är förlåtna.«

Nu satt där några skrifflärda, och de tänkte för sig själva: »Hur kan han tala så? Han hädar ju. Vem kan förlåta synder utom Gud?« Jesus förstod i sin ande vad de tänkte och sade till dem: »Hur kan ni tänka så i era hjärtan? Vilket är lättast, att säga till den lame: Dina synder är förlåtna, eller att säga: Stig upp, ta din bädd och gå? Men för att ni skall veta att Människosonen har makt att förlåta synder här på jorden, säger jag dig« – och nu talade han till den lame – »stig upp, ta din bädd och gå hem.« Och mannen steg upp, tog genast sin bädd och gick ut i allas åsyn, så att de häpnade och prisade Gud och sade: »Aldrig har vi sett något sådant!«

14 januari

Läsning

1 Sam 9:1-4, 17-19; 10:1a

I Benjamin levde en man som hette Kis, son till Abiel, son till Seror, son till Bekorat, son till Afia, son till en benjaminit. Och han var en rik man. Han hade en son som hette Saul, en ståtlig och stilig man. Bland Israels barn fanns ingen man som var stiligare än han. Han var huvudet högre än allt folket.

Nu hade Kis', Sauls faders, åsninnor kommit bort för honom. Därför sade Kis till sin son Saul: »Ta med dig en av tjänarna och stå upp och ge dig iväg och sök efter åsninnorna.« Då gick han genom Efraims bergsbygd och därefter genom Salisalandet. Men de fann dem inte. Så gick de genom Saalimlandet, men där var de inte. Sedan gick han genom Benjamins land, men de fann dem inte heller där.

När nu Samuel fick se Saul, gav Herren honom den uppenbarelsen: »Se, där är den man om vilken jag sade till dig: Denne skall styra mitt folk.« Men Saul gick fram till Samuel i porten och sade: »Säg mig var siaren bor.« Samuel svarade Saul och sade: »Jag är siaren. Gå före mig upp på offerhöjden, ty ni skall äta där med mig i dag. Men i morgon vill jag låta dig gå. Och om allt vad du har på hjärtat vill jag ge dig besked.

Och Samuel tog sin oljeflaska och hällde olja på hans huvud och kysste honom och sade: »Se, Herren har smort dig till furste över sin arvedel.«

Responsoriepsalm

Ps 21:2-7 (R. 2a)

R. Herre, över din makt gläder sig konungen.

Herre, över din makt gläder sig konungen,
han jublar högt över din hjälp!
Vad hans hjärta önskar har du givit honom,
du har inte vägrat honom vad hans läppar begärde. R.

Du kommer honom till mötes med lycka och välsignelse,
du sätter en gyllene krona på hans huvud.
Han bad dig om liv, och det gav du honom,
ett långt liv, för tid och evighet. R.

Stor är hans ära genom din hjälp,
du skänker honom majestät och härlighet.
Du låter honom bli till välsignelse för evigt,
du bereder honom glädje inför ditt ansikte. R.

Halleluja

Jfr Luk 4:18

V. Herren har sänt mig
att frambära ett glädjebud till de fattiga
och att förkunna befrielse för de fångna.

Evangelium

Mark 2:13-17

Vid den tiden gick Jesus längs sjön igen. Alla människor kom till honom, och han undervisade dem. När han gick där fick han se Levi, Alfaios son, sitta utanför tullhuset, och han sade till honom: »Följ mig!« Och Levi steg upp och följde honom.

När Jesus sedan låg till bords i hans hus, var det många tullindrivare och syndare som låg till bords tillsammans med honom och hans lärjungar, för det var många som följde honom. När de skriftlärdade bland fariseerna fick se att han åt med syndare och tullindrivare, sade de till hans lärjungar: »Äter han med tullindrivare och syndare?« Jesus hörde det och sade: »Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.«

15 januari

ANDRA SÖNDAGEN »UNDER ÅRET«

Första läsningen

1 Sam 3:3b-10, 19

Den unge Samuel låg och sov i Herrens tempel, där Guds ark stod. Då ropade Herren på Samuel. »Här är jag«, svarade han, och han sprang bort till Eli och sade: »Här är jag, du ropade på mig.« Men Eli svarade: »Jag har inte ropat. Gå och lägg dig

igen.« Då gjorde han det. Än en gång ropade Herren på honom. Han steg upp och gick bort till Eli: »Här är jag, du ropade på mig.« Men Eli svarade: »Nej, min son, jag har inte ropat. Gå och lägg dig igen.« Samuel hade ännu inte lärt känna Herren och ännu inte fått ta emot hans ord. För tredje gången ropade Herren på Samuel, som åter steg upp och gick bort till Eli: »Här är jag, du ropade på mig.« Nu förstod Eli att det var Herren som ropade på pojken, och han sade till Samuel att lägga sig igen. »Och om någon ropar på dig skall du säga: Tala, Herre, din tjänare hör.« Och Samuel gick tillbaka och lade sig. Då kom Herren och ställde sig där och ropade som förut: »Samuel, Samuel!« och han svarade: »Tala, din tjänare hör.«

Samuel växte upp, och Herren var med honom och lät allt vad han sagt gå i uppfyllelse.

Responsoriepsalm

Ps 40:2, 4ab, 7-10 (R. 9a)

R. Gärna gör jag din vilja, min Gud.

Länge väntade jag på Herren,
och han böjde sig ner till mig och hörde mitt rop.
Han lade en ny sång i min mun,
en lovsång till vår Gud. R.

Slaktoffer och matoffer önskar du inte,
du har lärt mig att lyssna.
Brännoffer och syndoffer begär du inte,
därför säger jag: Jag är här.
I bokrullen står vad jag skall göra. R.

Gärna gör jag din vilja, min Gud,
jag har din lag i mitt hjärta.
Jag bär bud om din trofasta hjälp
till den stora tempelskaran.
Jag håller inte tillbaka mina ord,
det vet du, Herre. R.

Andra läsningen

1 Kor 6:13c-15, 17-20

Kroppen är inte till för otukt utan för Herren, och Herren är till för kroppen. Gud har uppväckt Herren, och genom sin makt skall han uppväcka oss. Vet ni inte att era kroppar är Kristi lemmar? Skall jag ta Kristi lemmar och göra dem till en skökas lemmar? Nej! Men den som förenar sig med Herren blir till en enda ande med honom. Håll er borta från otukten. All annan synd som en människa begår lämnar kroppen utanför, men den otuktige syndar mot sin egen kropp. Vet ni inte att er kropp är ett tempel för den heliga anden, som ni har inom er och som ni har fått från Gud? Ni tillhör inte er själva. Gud har köpt er och priset är betalt. Ära då Gud med er kropp.

Halleluja

Jfr Joh 1:41, 17b

V. Vi har funnit Messias.
Nåden och sanningen har kommit genom honom.

Evangelium

Joh 1:35–42

Vid den tiden stod Johannes där med två av sina lärjungar. När Jesus kom gående såg Johannes på honom och sade: »Där är Guds lamm.« De båda lärjungarna hörde vad han sade och följde efter Jesus. Jesus vände sig om, och då han såg att de följde honom frågade han vad de ville. De svarade: »Rabbi (det betyder mästare), var bor du?« Han sade: »Följ med och se!« De gick med honom och såg var han bodde och stannade hos honom den dagen. Det var sent på eftermiddagen. Andreas, Simon Petrus bror, var en av de två som hade hört Johannes ord och följt med Jesus. Han träffade först sin bror, Simon, och sade till honom: »Vi har funnit Messias« (det betyder Kristus). Han tog med honom till Jesus. Jesus såg på Simon och sade: »Du är Simon, Johannes son. Du skall heta Kefas« (det betyder Petrus).

16 januari

Läsning

1 Sam 15:16–23

Samuel sade till Saul: »Stanna nu upp, så vill jag förkunna för dig vad Herren i natt har sagt till mig.« Han sade till honom: »Tala.« Samuel sade: »Se, fastän du var obetydlig i dina egna ögon, har du blivit ett huvud för Israels stammar, ty Herren smorde dig till kung över Israel. Och Herren sände dig iväg och sade: 'Gå och tillspilloge amalekiterna, de syndarna, och strid mot dem, tills du har tillintetgjort dem.' Varför har du då inte hört Herrens röst utan kastat dig över bytet och gjort vad ont är i Herrens ögon?«

Saul svarade Samuel: »Jag har ju hört Herrens röst och gått den väg på vilken Herren har sänt mig. Jag har fört hit Agag, Amaleks kung, och gett Amalek till spillo. Men folket tog av bytet får och fäkreatur, det bästa av det tillspillogivna, för att offra det åt Herren, din Gud, i Gilgal.«

Då sade Samuel: »Menar du att Herren har samma behag till brännoffer och slaktoffer som till att man hör Herrens röst? Nej, lydnad är bättre än offer, och hörsamhet bättre än det feta av vädurar. Ty motsträvighet är trolldomssynd, och motspänstighet är avguderi och husgudsdyrkan. Eftersom du har förkastat Herrens ord, har han också förkastat dig, och du skall inte längre vara kung.«

Responsoriepsalm

Ps 50:8–9, 16bc–17, 21, 23 (R. 23b)

R. Jag skall låta er se min frälsning.

Jag vill inte straffa dig för dina offer,
dina brännoffer har jag alltid inför mig.
Men jag tar inte emot tjurar ur ditt hus
eller bockar ur dina fållor. R.

»Hur kan du tala om mina stadgar
och föra mitt förbund på tungan,
du som hatar tuktan
och vänder ryggen åt mina ord? R.

Så gör du, och jag tiger,
och nu tror du att jag är som du.
Den som offrar lovets offer, han ärar mig,
och den som ger akt på sin väg,
honom skall jag låta se min frälsning.« R.

Halleluja

Heb 4:12

V. Guds ord är levande och verksamt,
och blottlägger hjärtats uppsåt och tankar.

Evangelium

Mark 2:18–22

Johannes lärjungar och fariseerna fastade. Då kom några och frågade Jesus: »Varför fastar Johannes lärjungar och fariseernas, men inte dina lärjungar?« Jesus svarade: »Inte kan väl bröllopsgästerna fasta medan brudgummen är hos dem? Så länge de har brudgummen hos sig kan de inte fasta. Men det skall komma en tid då brudgummen tas ifrån dem, och när den dagen är inne kommer de att fasta. Ingen syr fast en bit okrympt tyg på ett gammalt plagg. Då sliter ju det nya tyget med sig av det gamla och det blir en värre reva. Ingen håller nytt vin i gamla vinsäckar, för då spränger vinet säckarna, och både vinet och säckarna förstörs. Nej, nytt vin slår man i nya säckar.«

17 januari

Läsning

1 Sam 16:1–13

Herren sade till Samuel: »Hur länge tänker du sörja över Saul? Jag har ju förkastat honom, ty jag vill inte längre att han skall vara kung över Israel. Fyll ditt horn med olja och ge dig iväg. Jag vill sända dig till betlehemiten Isai, ty en av hans söner har jag utsett till kung åt mig. Men Samuel sade: »Hur skall jag kunna gå dit? Om Saul får höra det, så dräper han mig.« Herren svarade: »Ta en kviga med dig och säg: 'Jag har kommit för att offra åt Herren.' Sedan skall du inbjuda Isai till offret, och jag skall då själv låta dig veta vad du bör göra, och du skall smörja åt mig den jag nämner för dig.«

Samuel gjorde vad Herren hade sagt och kom så till Bet-Lehem. Men när de äldste i staden fick se honom, blev de förskräckta och frågade: »Allt står väl rätt till?« Han svarade: »Ja. Jag har kommit för att offra åt Herren. Helga er och kom med mig till offret.« Och han helgade Isai och hans söner och inbjöd dem till offret.

När de nu kom dit och han fick se Eliab, tänkte han: »Förvisso står Herrens smorde här inför honom.« Men Herren sade till Samuel: »Se inte på hans utseende och på hans högväxta gestalt, ty jag har förkastat honom. Ty det är inte som en människa ser. En människa ser på det som är för ögonen, men Herren ser till hjärtat.«

Då kallade Isai på Abinadab och lät honom gå fram för Samuel. Men han sade: »Inte heller denne har Herren utvalt.« Då lät Isai Samma gå fram. Men han sade: »Inte heller denne har Herren utvalt.« På detta sätt lät Isai sju av sina söner gå fram för Samuel. Men Samuel sade till Isai: »Herren har inte utvalt någon av dessa.« Och Samuel frågade Isai: »Är detta alla ynglingarna?« Han svarade: »Ännu återstår den yngste, men han går nu i vall med fåren.«

Då sade Samuel till Isai: »Sänd bud och hämta hit honom, ty vi skall inte sätta oss till bords, förrän han kommer hit.« Då sände han bud och lät hämta honom. Och han var ljuslätt och hade vackra ögon och ett behagfullt utseende. Och Herren sade: »Stå upp och smörj honom, ty denne är det.« Då tog Samuel sitt oljehorn och smorde honom mitt ibland hans bröder. Och Herrens Ande kom över David, från den dagen och i fortsättningen. Sedan stod Samuel upp och gick till Rama.

Responsoriepsalm

Ps 89:20–22, 27–28 (R. 21a)

R. Jag har funnit min tjänare David.

Herre, du sade en gång i en syn till dina fromma:

»Jag har lagt hjälp i en hjältes hand,
jag har upphöjt en yngling ur folket. R.

Jag har funnit min tjänare David

och smort honom med min heliga olja.

Min hand skall stadigt vara med honom,

och min arm skall styrka honom. R.

Han skall kalla mig så: Du min fader,

min Gud och min frälsnings klippa.

Ja, jag skall göra honom till den förstfödde,

till den högste bland konungarna på jorden.« R.

Halleluja

Jfr Ef 1:17–18

V. Må vår Herre Jesu Kristi Fader ge vårt inre öga ljus,
så att vi ser vilket hopp han har kallat oss till.

Evangelium

Mark 2:23–28

En sabbat tog Jesus vägen genom sädesfälten, och lärjungarna började rycka av ax medan de gick. Då sade fariseerna till honom: »Varför gör de sådant på sabbaten som inte är tillåtet?« Han svarade: »Har ni aldrig läst vad David gjorde när han och hans

män blev hungriga och inte hade något att äta? Han gick in i Guds hus — det var när Evjatar var överstepräst — och åt upp skådebröden som inga andra än prästerna får äta, och gav också dem som var med honom.« Och Jesus sade till dem: »Sabbaten blev till för människan och inte människan för sabbaten. Alltså är Människosonen herre också över sabbaten.«

18 januari

S:T ERIKS DOMKYRKAS INVIGNING

Fest

Första läsningen

Jes 56:1, 6-7

Så säger Herren: Ge akt på vad rätt är, och öva rättfärdighet, ty min frälsning kommer snart, och snart blir min rättfärdighet uppenbarad.

Främlingarna som har slutit sig till Herren, för att tjäna honom och för att älska Herrens namn och så vara hans tjänare, alla som håller sabbaten, så att de inte ohelgar den, och som står fast vid mitt förbund, dem skall jag låta komma till mitt heliga berg och ge dem glädje i mitt bönehus, och deras brännoffer och slaktoffer skall vara mig välbehagliga på mitt altare. Ty mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk.

Responsoriepsalm

Ps 84:3-5, 10-11 (R. 2)

R. Hur ljuvlig är inte din boning, Herre Sebaot!

Min själ längtar och trängtar efter Herrens gårdar,
min själ och min kropp jublar mot levande Gud. R.

Ty sparven har funnit ett hus
och svalan ett bo åt sig, där hon kan lägga sina ungar:
dina altaren, Herre Sebaot, min konung och min Gud. R.

Saliga de som bor i ditt hus,
de lovar dig ständigt.
Gud, se till vår sköld,
akta på din smordes ansikte. R.

Ty en dag i dina gårdar
är bättre än tusen andra,
jag vill hellre vakta dörren i min Guds hus
än vistas i de gudlösas hyddor. R.

Andra läsningen

Heb 12:18-19, 22-24

Ni har inte kommit till ett berg som man kan ta på, ett berg i lågor, inte till töcken, mörker och stormvind, till basunstötar och en röst som talade så att de som hörde den bad att slippa höra mer. Nej, ni har kommit till Sions berg och den levande

Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och står inför mångtusende änglar, en festförsamling av alla förstfödda som har sitt namn i himlen; ni står inför Gud, allas domare, inför andarna av de rättfärdiga som har fullkomnats och inför Jesus, förmedlaren av ett nytt förbund, och det renande blod som talar starkare än Abels.

Halleluja

Jes 66:1

V. Himmelen är min tron,
och jorden är min fotapall, säger Herren.
Vad för ett hus skulle ni då kunna bygga åt mig.

Evangelium

Joh 4:19-24

Vid den tiden sade den samariska kvinnan till Jesus: »Herre, jag ser att du är en profet. Våra fäder har tillbett Gud på det här berget, men ni säger att platsen där man skall tillbe honom finns i Jerusalem.« Jesus svarade: »Tro mig, kvinna, den tid kommer då det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni skall tillbe Fadern. Ni tillber det som ni inte känner till. Vi tillber det vi känner till, eftersom frälsningen kommer från judarna. Men den tid kommer, ja, den är redan här, då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning. Ty så vill Fadern att man skall tillbe honom. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning.«

19 januari

Läsning

1 Sam 18:6-9; 19:1-7

När folket kom hem, då David återvände, efter att ha slagit ned filistéen, gick kvinnorna ut från alla Israels städer, under sång och dans, för att möta kung Saul med jubel, med pukor och trianglar. Och kvinnorna sjöng med glädje så här: »Saul har slagit sina tusen men David sina tio tusen.« Då blev Saul mycket vred, ty det talet retade honom, och han sade: »Åt David har de gett 10 000, och åt mig har de gett 1 000. Nu fattas honom bara kungadömet.« Och Saul såg med onda ögon på David från den dagen och i fortsättningen.

Saul talade med sin son Jonatan och med alla sina tjänare om att döda David. Men Sauls son Jonatan var David mycket tillgiven. Därför talade Jonatan om detta för David och sade: »Min fader Saul försöker döda dig. Ta dig alltså till vara i morgon och håll dig gömd på någon plats där du kan vara dold. Men själv vill jag gå ut och ställa mig bredvid min fader på marken, där du är, och jag vill tala om dig med min fader. Om jag då märker något, skall jag sedan tala om det för dig.«

Jonatan talade till Davids bästa med sin fader Saul och sade till honom: »Kungen må inte förbryta sig mot sin tjänare David, ty han har inte förbrutit sig mot dig, utan vad han har gjort har varit till stor nytta för dig. Han tog ju sin själ i sin hand och slog ned filistéen, och Herren gav så hela Israel en stor seger. Du har själv sett det och glatt dig åt det. Varför skulle du då begå synd mot oskyldigt blod genom

att döda David utan orsak?« Saul lyssnade till Jonatans ord. Och Saul svor: »Så sant Herren lever, han skall inte dödas.« Sedan kallade Jonatan David till sig. Och Jonatan talade om för honom allt som hade blivit sagt. Därefter förde Jonatan David till Saul, och han var i hans tjänst som förut.

Responsoriepsalm

Ps 56:2-3, 9-13 (R. 5bc)

R. Jag förtröstar på Gud och skall inte frukta.

Var mig nådig, Gud, ty människor står mig efter livet,
mina fiender plågar mig dag efter dag.
Mina förföljare står mig dagligen efter livet,
många strider mot mig i högmod. R.

Du har räknat min flykts dagar.
Samla mina tårar i din lägel,
skriv dem i din bok. R.

Då måste mina fiender vika tillbaka när jag ropar.
Jag vet att Gud står mig bi.
Jag prisar Guds ord,
jag prisar Herrens ord. R.

Jag förtröstar på Gud och skall inte frukta.
Vad kan människor göra mig?
Jag har löften att infria till dig,
Gud, jag vill infria dem med lovoffer. R.

Halleluja

Jfr 2 Tim 1:10

V. Vår frälsare Kristus Jesus har utplånat döden
och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset
genom evangeliet.

Evangelium

Mark 3:7-12

Vid den tiden drog Jesus sig undan mot sjön tillsammans med sina lärjungar. En massa människor från Galileen följde med, men också från Judeen, Jerusalem och Idumeen och från andra sidan Jordan och från trakten kring Tyros och Sidon kom människor i massor till honom, när de hörde talas om allt han gjorde. Han sade åt sina lärjungar att ha en båt till reds, så att han slapp bli trängd av folkmassan. Han hade botat många, och nu kom alla som led av någon plåga och trängde sig på honom för att få röra vid honom. Och när de orena andarna såg honom, föll de ner för honom och ropade: »Du är Guds son.« Men han förbjöd dem strängt att avslöja vem han var.

20 januari

Läsning

1 Sam 24:3–21

Saul tog 3 000 män, utvalda ur hela Israel, och drog iväg för att söka efter David och hans män på Stenbocksklipporna. Och när han kom till boskapsgårdarna vid vägen, fanns där en grotta. Då gick han dit in för något avsides bestyr. Men David och hans män satt längst inne i grottan. Då sade Davids män till honom: »Se, detta är den dag om vilken Herren har sagt till dig: Jag vill nu ge din fiende i din hand, så att du får göra med honom vad du finner för gott.« Då steg David upp och skar i smyg av en flik på Sauls mantel. Men därefter slog Davids samvete honom, därför att han hade skurit av fliken på Sauls mantel. Och han sade till sina män: »Må Herren låta det vara fjärran ifrån mig att jag skulle göra detta mot min herre, mot Herrens smorde, att jag skulle räcka ut min hand mot honom. Han är ju Herrens smorde.« Och David höll sina män tillbaka med stränga ord och tillät dem inte att överfalla Saul.

Men när Saul hade stigit upp och gått ut ur grottan och fortsatt sin färd, då steg också David upp och gick ut ur grottan och ropade efter Saul: »Min herre kung!« När då Saul såg sig om, böjde David sig ned med ansiktet mot jorden och bugade sig. Och David sade till Saul: »Varför hör du på sådana människors ord, som säger att David söker din olycka? Du har ju i dag med egna ögon sett hur jag skonade dig, när Herren i dag hade gett dig i min hand i grottan och man uppmanade mig att dräpa dig. Jag tänkte: 'Jag vill inte räcka ut min hand mot min herre. Han är ju Herrens smorde.' Se själv, min fader, ja, se här fliken av din mantel i min hand. Ty därav att jag skar av fliken på din mantel men inte dräpte dig, må du märka och se att jag inte har velat göra något ont eller begå något brott och att jag inte har förbrutit mig mot dig, fastän du försöker att ta mitt liv. Herren skall döma mellan mig och dig, och Herren skall hämnas mig på dig, men min hand skall inte röra dig. Det är som det gamla ordspråket säger: 'Från de ogudaktiga kommer vad ogudaktigt är.' Därför skall min hand inte röra dig. Efter vem har Israels kung dragit ut? Efter vem är det du jagar? Efter en död hund, efter en enda liten loppa? Så må då Herren vara domare och döma mellan mig och dig. Må han se till detta och utföra min sak, ja, må han döma mig fri från din hand.«

När David hade talat dessa ord till Saul, sade Saul: »Det är ju din röst, min son David.« Och Saul brast i gråt. Och han sade till David: »Du är rättfärdigare än jag, ty du har bevisat mig gott, medan jag har bevisat dig ont. Du har i dag låtit mig se din godhet mot mig, genom att du inte har dräpt mig, fastän Herren hade överlämnat mig i din hand. Ty när någon träffar på sin fiende, brukar han då låta honom gå sin väg i ro? Må Herren löna dig med sitt goda för vad du denna dag har gjort mig. Och nu vet jag säkert att du skall bli kung och att Israels kungadöme skall förbli i din hand.«

Responsoriepsalm

Ps 57:2–4, 6, 11 (R. 2a)

R. Var mig nådig, Gud, var mig nådig.
Var mig nådig, Gud, var mig nådig,
ty till dig tar min själ sin tillflykt.

Under dina vingars skugga vill jag ta min tillflykt,
till dess att det onda är förbi. R.

Jag ropar till Gud den Högste,
till Gud, som står mig bi.
Han skall sända hjälp från himmelen
när mina fiender smädar mig.
Gud skall sända sin nåd och sin trofasthet. R.

Upphöjd vare du, Gud, över himmelen,
må din ära sträcka sig över hela jorden!
Ty din godhet når ända upp till himmelen,
din trofasthet ända till skyarna. R.

Halleluja

Jfr 2 Kor 5:19

V. Gud var i Kristus och försonade hela världen med sig själv, och han har anförtrott oss försoningens ord.

Evangelium

Mark 3:13–19

Vid den tiden gick Jesus upp på berget och kallade till sig några som han hade utvalt, och de kom till honom. Han utsåg tolv som skulle följa honom och som han skulle skicka ut att predika och ha makt att driva ut demonerna. Och de tolv han utsåg var: Simon, som han gav namnet Petrus, Sebedaios son Jakob och Jakobs bror Johannes, vilka han gav namnet Boanerges, det vill säga Åskans söner, vidare Andreas, Filippos, Bartolomaios, Matteus, Tomas, Alfaios son Jakob, Taddaios, Simon Kananaios och Judas Iskariot, han som förrådde honom.

21 januari

Läsning

2 Sam 1:1–4, 11–12, 17, 19, 23–27

Efter Sauls död, när David hade kommit tillbaka från segern över Amalek och när David sedan i två dagar hade uppehållit sig i Siklag, då hände sig på tredje dagen att en man kom från Sauls läger med sönderrivna kläder och med jord på sitt huvud. Och när han kom in till David, föll han ned till jorden och bugade sig. David frågade honom: »Varifrån kommer du?» Han svarade honom: »Jag kommer som flykting från Israels läger.«

Då sade David till honom: »Hur har det gått? Säg mig det.« Han svarade: »Folket har flytt ur striden, många av folket har också fallit och dött. Saul och hans son Jonatan är också döda.«

Då fattade David i sina kläder och rev sönder dem. Så gjorde också alla de män som var med honom där. Och de höll dödsklagan och grät och fastade ända till kvällen för Sauls och hans son Jonatans skull och för Herrens folks och för Israels

hus' skull, därför att de hade fallit för svärd. Och David sjöng följande klagosång över Saul och hans son Jonatan:

»Din härlighet, Israel, ligger slagen på dina höjder.
Hur har inte hjältarna fallit!
Saul och Jonatan, så kära och ljuvliga för varandra i livet,
de blev inte heller skilda i döden,
de två, som var snabbare än örnar, starkare än lejon.
Israels döttrar, gråt över Saul,
över honom som klädde er i scharlakan och praktskrud
och prydde era kläder med gyllene smycken.
Hur har inte hjältarna fallit i striden!
Jonatan ligger slagen på dina höjder.
Jag sörjer över dig, du min broder Jonatan.
Mycket ljuvlig var du för mig.
Dyrbar var för mig din kärlek, mer än kvinnokärlek.
Hur har inte hjältarna fallit
och de båda stridssvärden förgåtts!«

Responsoriepsalm

Ps 80:2-3,5-7 (R. 4b)

R. Gud, låt ditt ansikte lysa, och hjälp oss.

Lyssna, du Israels herde,
du som leder Josef som din hjord,
du som tronar på keruberna, träd fram i glans.
Låt din makt vakna upp
till att gå framför Efraim och Benjamin och Manasse,
och kom till vår frälsning. R.

Herre Gud Sebaot, hur länge skall du vredgas på ditt folk
och inte höra våra böner?

Du har låtit oss äta tårebröd
och givit oss tårar i fullt mått att dricka.

Du gör oss till ett trätoämne för våra grannar,
och våra fiender smädar oss. R.

Halleluja

Jfr Apg 16:14b

V. Herre, öppna våra hjärtan,
så att vi lyssnar till Jesu Kristi ord.

Evangelium

Mark 3:20-21

Vid den tiden då Jesus kom hem, samlades folket på nytt, så att han och lärjungarna inte ens kom åt att äta. Hans anhöriga fick höra det och gav sig i väg för att ta hand om

honom; de menade att han var från sina sinnen.

22 januari

TREDJE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET«

Första läsningen

Jona 3:1–5, 10

Herrens ord kom till Jona, han sade: »Bege dig till Nineve, den stora staden, och förkunna vad jag befäller.« Och Jona gav sig i väg till Nineve, så som Herren hade sagt.

Nineve var en oerhört stor stad: det tog tre dagar att färdas genom den. Jona började gå genom staden. Han gick en dag, och han förkunnade: »Om fyrtio dagar skall Nineve förstöras.« Folket trodde på vad Gud hade sagt. De utlyste en fasta, och alla, stora som små, klädde sig i säcktyg.

När Gud såg vad de gjorde, att de upphörde med sin ondska, avstod han från det onda han hotat dem med; han lät det inte ske.

Responsoriepsalm

Ps 25:4–5b, 6–9 (R. 4a)

R. Herre, lär mig dina vägar.
Herre, lär mig dina vägar,
visa mig dina stigar.
Led mig i din sanning, lär mig,
du som är min Gud, min räddare. R.

Herre, kom ihåg din barmhärtighet,
den godhet du alltid har visat.
Glöm min ungdoms synder, allt jag brutit,
tänk på mig i din trofasthet,
Herre, du som är god. R.

Herren är pålitlig och god,
därför visar han syndarna vägen.
Han leder de ödmjuka rätt,
de ödmjuka lär han sin väg. R.

Andra läsningen

1 Kor 7:29–31

Bröder, tiden krymper. Även de som har en hustru måste nu leva som om de ingen hade, de som gråter som om de inte grät, de som gläder sig som om de inte gladde sig, de som köper något som om de inte fick behålla det och de som lever i världen som om de inte levde av den. Ty den värld som nu är går mot sitt slut.

Halleluja

Mark 1:15

V. Tiden är inne, Guds rike är nära.
Omvänd er och tro på evangeliet.

Evangelium

Mark 1:14–20

När Johannes hade blivit fångslad kom Jesus till Galileen och förkunnade Guds budskap och sade: »Tiden är inne, Guds rike är nära. Omvänd er och tro på budskapet.«

När han gick utmed Galileiska sjön fick han se Simon och hans bror Andreas stå vid sjön och kasta ut sina kastnät, för de var fiskare. Jesus sade till dem: »Kom och följ mig. Jag skall göra er till människofiskare«, och de lämnade genast sina nät och följde honom. Lite längre fram fick han se Jakob, Sebedaios son, och hans bror Johannes som höll på att göra i ordning näten i sin båt. Han kallade på dem, och de lämnade sin far Sebedaios och hans folk i båten och följde efter honom.

23 januari

Läsning

2 Sam 5:1–7, 10

Alla Israels stammar kom till David i Hebron och sade så: »Vi är ju kött och ben av dig. Redan för länge sedan, då Saul ännu var kung över oss, var det du som var ledare och anförare för Israel. Och till dig har Herren sagt: Du skall vara en herde för mitt folk Israel, ja, du skall vara en furste över Israel.« När så alla de äldste i Israel kom till kungen i Hebron, slöt kung David ett förbund med dem där i Hebron inför Herren. Och sedan smorde de David till kung över Israel. David var trettio år gammal, när han blev kung, och han regerade i fyrtio år. I Hebron regerade han över Juda i sju år och sex månader, och i Jerusalem regerade han i trettiotre år över hela Israel och Juda.

Och kungen drog med sina män till Jerusalem mot jebuséerna, som bodde där i landet. De sade då till David: »Hit in kommer du inte. Blinda och halta skall driva bort dig, de menar att 'David inte skall komma hit in.'« Men David intog likväl Sions borg, det är Davids stad. Och David blev allt mäktigare och mäktigare, och Herren, härskarornas Gud, var med honom.

Responsoriepsalm

Ps 89:20–22, 25–26 (R. 25a)

R. Min trofasthet och min nåd skall vara med honom.

Herre, du sade en gång i en syn till dina fromma:

»Jag har lagt hjälp i en hjältes hand,
jag har upphöjt en yngling ur folket. R.

Jag har funnit min tjänare David

och smort honom med min heliga olja.
Min hand skall stadigt vara med honom,
och min arm skall styrka honom. R.

Min trofasthet och min nåd skall vara med honom,
och i mitt namn skall hans horn bli upphöjt.
Jag skall lägga havet under hans hand
och strömmarna under hans högra hand.« R.

Halleluja

Jfr 2 Tim 1:10

V. Vår frälsare Kristus Jesus har utplånat döden
och dragit liv och oförgänglighet fram i ljuset
genom evangeliet.

Evangelium

Mark 3:22–30

Vid den tiden sade de skriftlärda som hade kommit ner från Jerusalem att Jesus var besatt av Beelsebul och att det var med demonernas furste som han drev ut demonerna. Han kallade dem till sig och talade till dem i liknelser: »Hur kan Satan driva ut Satan? Om ett rike är splittrat kan det riket inte bestå. Om en familj är splittrad kan den familjen inte bestå. Om Satan gör uppror mot sig själv och splittras, kan han inte bestå – det är slutet för honom. Ingen kan gå in och plundra en stark man på vad han äger, om han inte först binder honom; sedan kan han plundra hans hus. Sannerligen, människorna skall få förlåtelse för allt, för sina synder och för sina hädelser, hur de än hädar. Men den som hädar den helige Ande får aldrig någonsin förlåtelse utan är skyldig till evig synd.« De hade ju sagt att han hade en oren ande.

24 januari

Läsning

2 Sam 6:12b–15, 17–19

David gick och hämtade Guds ark ur Obed-Edoms hus upp till Davids stad under jubel. Och när de som bar Herrens ark hade gått sex steg framåt, offrade han en tjur och en gödkalv. Själv dansade David med all makt inför Herren, och David var vid tillfället klädd i en linne-efod. Så hämtade David och hela Israel Herrens ark dit upp under jubel och basuners ljud. Sedan de hade fört Herrens ark dit in, ställde de den på dess plats i tältet som David hade slagit upp åt den. Och därefter offrade David brännoffer inför Herren, likaså tackoffer. När David hade offrat brännoffret och tackoffret, välsignade han folket i Herren Sebaots namn. Och åt allt folket, åt var och en i hela skaran av israeliter, både man och kvinna, gav han en kaka bröd, ett stycke kött och en druvkaka. Sedan gick allt folket hem, var och en till sitt.

Responsoriepsalm

Ps 24:7–10 (R. 8a)

R. Vem är ärans konung? Det är Herren.

Höj, ni portar, era huvuden,
höj er, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då ärans konung?
Det är Herren, stark och väldig,
Herren, väldig i strid. R.

Höj, ni portar, era huvuden,
höj dem, ni eviga dörrar,
för att ärans konung må träda in. R.

Vem är då denne ärans konung?
Det är Herren Sebaot,
han är ärans konung. R.

Halleluja

Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium

Mark 3:31–35

Vid den tiden kom Jesu mor och hans bröder. De stannade utanför och skickade bud efter honom. Det satt mycket folk omkring honom och de sade: »Din mor och dina bröder är här utanför och söker dig.« Jesus svarade dem: »Vem är min mor och mina bröder?« Han såg på dem som satt runt omkring honom och sade: »Det här är min mor och mina bröder. Den som gör Guds vilja är min bror och syster och mor.«

25 januari

PAULUS OMOVÄNDELSE

Fest

Första läsningen

Apg 22:3–16

Paulus sade till folket i Jerusalem: »Jag är själv jude, född i Tarsos i Kilikien men uppfostrad här i staden. Hos Gamaliel har jag fått grundlig undervisning i vår fäderneärvda lag. Jag har kämpat för Guds sak lika ivrigt som ni alla gör i dag. Jag har varit dödsfiende till Vägen och tagit fast både män och kvinnor och satt dem i fängelse. Det kan översteprästen och hela rådet intyga. Av dem fick jag med mig brev till våra bröder i Damaskus och reste dit för att också där fångsla folk och föra dem till Jerusalem, där de skulle få sitt straff.

Men under färden, då jag närmade mig Damaskus, omgavs jag plötsligt mitt på dagen av ett bländande ljussken från himlen. Jag föll till marken och hörde en röst säga till mig: 'Saul, Saul, varför förföljer du mig?' Jag frågade: 'Vem är du, herre?' Han svarade: 'Jag är Jesus från Nasaret, den som du förföljer.' De som var med mig såg ljuset men hörde inte rösten som talade till mig. Jag frågade: 'Vad skall jag göra, herre?' Och Herren svarade: 'Gå genast till Damaskus. Där skall du få veta allt som du har utsetts att göra.' Eftersom strålglansen hade gjort mig blind, fick mina följeslagare leda mig vid handen, och så kom jag fram till Damaskus.

Ananias, en from och lagtrogen man som hade gott namn om sig bland alla judarna i staden, kom till mig, ställde sig vid min sida och sade: 'Saul, min broder, öppna dina ögon och se!' Och strax kunde jag se honom. Han sade: 'Våra fäders Gud har utvalt dig till att få kunskap om hans vilja, till att se den Rättfärdige och till att höra hans röst. Du skall bli hans vittne och berätta för alla människor vad du har sett och hört. Tveka inte! Åkalla hans namn och låt dig genast döpas och tvättas ren från dina synder.' »

eller:

Läsning

Apg 9:1-22

Saul, som ännu rasade av mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus: om han fann några som hörde till Vägen, män eller kvinnor, skulle han få fångsla dem och föra dem till Jerusalem. Men när han på sin resa närmade sig Damaskus, omgavs han plötsligt av ett bländande ljussken från himlen. Han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: »Saul, Saul, varför förföljer du mig?« Han frågade: »Vem är du, herre?« – »Jag är Jesus, den som du förföljer. Stig upp och gå in i staden, så får du veta vad du skall göra.« Hans reskamrater stod förstummade; de hörde rösten men såg ingen. Saul reste sig upp, men fast hans ögon var öppna kunde han inte se. De tog honom då vid handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar var han blind, och han varken åt eller drack.

I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: »Ananias!« Han svarade: »Ja, herre.« Herren sade: »Gå genast till Raka gatan, och fråga i Judas hus efter en som heter Saul och är från Tarsos. Han ber, och i en syn har han sett en man som heter Ananias komma in och lägga sina händer på honom för att han skall se igen.« – »Herre«, svarade Ananias, »jag har hört från många håll om den mannen och allt ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem. Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn.« Men Herren sade till honom: »Gå, honom har jag utvalt till mitt redskap. Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk, och jag skall låta honom veta hur mycket han måste lida för mitt namns skull.«

Ananias gav sig i väg och gick till Judas hus. Han lade sina händer på Saul och sade: »Saul, min broder! Herren själv, Jesus, som visade sig för dig på vägen hit, har sänt mig för att du skall få tillbaka din syn och fyllas av helig ande.« Då var det som om fjäll hade fallit från Sauls ögon, och han kunde se igen. Han lät genast döpa sig, och när han hade ätit, återfick han krafterna.

Han stannade några dagar hos lärjungarna i Damaskus och började genast förkunna i synagogorna att Jesus är Guds son. Alla som hörde honom häpnade och sade: »Var det inte han som i Jerusalem ville förgöra alla som åkallar Jesu namn? Har han inte kommit hit för att gripa dem och ställa dem inför överstepräster?» Men Saul uppträdde med allt större kraft och gjorde judarna i Damaskus svarslösa när han bevisade att Jesus är Messias.

Responsoriepsalm

Ps 117 (R. Mark 16:15)

R. Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet
eller: Halleluja.

Lova Herren, alla hedningar,
prisa honom, alla folk. R.

Ty hans nåd är väldig över oss,
och Herrens sanning varar i evighet. R.

Halleluja

Joh 15:16

V. Jag har utvalt er och bestämt er till att gå ut i världen och bära frukt, frukt som består, säger Herren.

Evangelium

Mark 16:15–18

Vid den tiden uppenbarade sig Jesus för de elva och sade till dem: »Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet för hela skapelsen. Den som tror och blir döpt skall räddas, men den som inte tror skall bli dömd. Dessa tecken skall följa dem som tror: i mitt namn skall de driva ut demoner, de skall tala nya tungomål, de skall ta ormar med sina händer, de skall inte bli skadade om de dricker dödligt gift, och de skall lägga sina händer på sjuka och göra dem friska.«

26 januari

TIMOTHEOS OCH TITUS

Minnesdag

Den innevarande veckodagens läsningar eller ur commune för herdar, förslagsvis:

Läsning

2 Tim 1:1–8

Från Paulus, genom Guds vilja Kristi Jesu apostel enligt löftet om liv i Kristus Jesus, till hans kära barn Timotheos. Nåd, barmhärtighet och frid från Gud fadern och Kristus Jesus vår herre.

Jag tackar Gud, som jag liksom mina förfäder tjänar med rent uppsåt, och minns dig ständigt i mina böner, dag och natt. Jag minns dina tårar och längtar

efter att få se dig igen för att fyllas av glädje. Jag har blivit påmind om den uppriktiga tro som finns hos dig och som fanns redan hos din mormor Lois och din mor Eunike; jag är viss om att den finns också hos dig. Därför påminner jag dig om att du skall blåsa liv i den nådegåva från Gud som finns hos dig sedan jag lade mina händer på dig. Ty Gud har inte gett oss modlöshetens ande utan kraftens, kärlekens och självbesinningens. Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre och inte heller för mig som är fånge för hans skull, utan lid för evangeliet du också, med kraften från Gud.

eller:

Läsning

Tit 1:1-5

Från Paulus, Guds tjänare och Jesu Kristi apostel, sänd att föra Guds utvalda till tro och till kunskap om vår religions sanning, med dess hopp om evigt liv som Gud, som aldrig ljuger, har utlovat för oändligt länge sedan – när tiden var inne gjorde han sitt ord känt för alla genom den förkunnelse som har anförtratts mig enligt Guds, vår frälsares, befallning – från Paulus till Titus, hans äkta barn i den gemensamma tron. Nåd och frid från Gud fadern och Kristus Jesus vår frälsare.

När jag lämnade dig kvar på Kreta, var det för att du skulle ordna det som återstod att göra och tillsätta äldste i varje stad efter mina anvisningar.

Responsoriepsalm

Ps 96:1-3, 7-8a, 10 (R. 3)

R. Förkunna Herrens under bland folken.

Sjung en ny sång till Herrens ära,
sjung till Herrens ära, alla länder,
sjung till Herrens ära, lova hans namn. R.

Båda glädje var dag, besjung hans frälsning,
förkunna bland hedningarna hans ära,
bland alla folk hans under. R.

Ära Herren, alla folkslag,
ära Herrens majestät,
ära Herrens höga namn. R.

Säg bland hedningarna: »Herren är nu konung!
Därför står jordkretsen orubbligt fast,
med rättvisa dömer han folken.« R.

Halleluja

Luk 4:18

V. Herren har sänt mig
att frambära ett glädjebud till de fattiga
och att förkunna befrielse för de fångna.

Vid den tiden utsåg Herren ytterligare sjuttiotvå och sände dem före sig två och två till varje stad och plats dit han själv ämnade sig. Han sade till dem: »Skörden är stor men arbetarna få. Be därför skördens herre att han sänder ut arbetare till sin skörd. Gå, jag skickar er som lamm in bland vargar. Ta inte med er några pengar, någon påse eller några sandaler, och stanna inte på er väg för att hälsa. När ni kommer in i ett hus, så säg först: Frid över detta hus. Och om där bor en fridens man, skall den frid ni kommer med bli kvar hos honom; annars skall den vända tillbaka till er. Stanna sedan i det huset och ät och drick vad som bjuds; arbetaren är värd sin lön. Flytta inte från hus till hus. Och när ni kommer till en stad där man tar emot er, ät då det som sätts fram, bota de sjuka som finns där och säg till folket: Guds rike är snart hos er.«

27 januari

Läsning

2 Sam 11:1-4a, 5-10a, 13-17

Följande år, vid den tid då kungarna brukade dra i fält, sände David iväg Joab och med honom sina tjänare och hela Israel. Och de skövlade Ammons barns land och belägrade Rabba, medan David stannade kvar i Jerusalem.

Då hände sig en afton, när David hade stigit upp från sin bädd och gick omkring på kungshusets tak, att han från taket fick se en kvinna som badade. Och kvinnan var mycket vacker att se på. David sände då bud och hörde sig för om kvinnan. Och man sade: »Det är Bat-Seba, Eliams dotter, hetiten Urias hustru.« Då sände David några män med uppdrag att hämta henne. Och hon kom till honom, och han låg hos henne. Men kvinnan blev havande. Hon sände då bud och lät underrätta David om detta och säga: »Jag är havande.«

Då sände David till Joab detta bud: »Sänd till mig hetiten Uria.« Så sände då Joab Uria till David. Och när Uria kom till David, frågade denne om det stod väl till med Joab och med folket och hur kriget gick. Därefter sade David till Uria: »Gå nu ned till ditt hus och tvätta dina fötter.« När då Uria gick ut ur kungens hus, sändes en gåva från kungen efter honom. Men Uria lade sig till vila vid ingången till kungshuset, tillsammans med hans herres alla andra tjänare, och gick inte ned till sitt eget hus.

Detta berättade man för David och sade: »Uria har inte gått ned till sitt hus.« David bjöd in Uria till sig och lät honom äta och dricka med sig och gjorde honom drucken. Men på kvällen gick han ut och lade sig på sin plats tillsammans med sin herres tjänare och gick inte ned till sitt hus.

Följande morgon skrev David ett brev till Joab och sände det med Uria. I brevet skrev han så: »Ställ Uria längst fram, där striden är som häftigast, och dra er sedan tillbaka från honom, så att han blir ihjälslagen.« Under belägringen av staden skickade då Joab Uria till den plats där han visste att de tappreste männen fanns. Och

männen i staden gjorde ett utfall och gav sig i strid med Joab, och flera av folket, av Davids tjänare, föll. Också hetiten Uria dödades.

Responsoriepsalm

Ps 51:3–7, 10–11 (R. jfr 3a)

R. Var mig nådig, o Gud.

Gud, var mig nådig i din godhet,
utplåna mina överträdelser i din stora barmhärtighet.
Två mig väl från min missgärning,
och rena mig från min synd. R.

Ty jag känner mina synder,
mina överträdelser är alltid inför mig.
Mot dig allena har jag syndat
och gjort vad ont är i dina ögon. R.

Så befinns du rättfärdig i dina ord
och rättvis i dina domar.
Se, i synd är jag född,
och i synd har min moder avlat mig. R.
Låt mig känna fröjd och glädje,
låt de ben som du har krossat få fröjda sig.
Vänd bort ditt ansikte från mina synder,
och utplåna alla mina skulder. R.

Halleluja

Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium

Mark 4:26–34

Jesus sade: »Med Guds rike är det som när en man har fått utsädet i jorden. Han sover och stiger upp, dagar och nätter går, och säden grov och växer, han vet inte hur. Av sig själv bär jorden gröda, först strå, så ax, så moget vete i axet. Men när grödan är mogen låter han skäran gå, för skördetiden är inne.«

Och han sade: »Vad skall vi likna Guds rike vid? Vad skall vi använda för bild? Det är som ett senapskorn, som är det minsta av alla frön här på jorden när man sår det, men när det har såtts, skjuter det upp och blir större än alla örter och får så stora grenar att himlens fåglar kan bygga bo i dess skugga.« Med många sådana liknelser förkunnade han ordet för dem, så långt de nu kunde fatta det. Han talade bara i liknelser till dem, men när han hade blivit ensam med lärjungarna förklarade han allt.

28 januari

Läsning

2 Sam 12:1-7a, 10-17

Herren sände Natan till David. När han kom in till honom, sade han till honom: »Två män bodde i samma stad. Den ene var rik och den andre fattig. Den rike hade får och fäkreatur i stor mängd. Men den fattige hade inte mer än ett enda litet lamm, som han hade köpt. Han födde upp det, och det växte upp hos honom och hans söner, tillsammans med dem: det åt av hans brödstycke och drack ur hans bägare och låg i hans famn och var för honom som en dotter. Så kom en vägfarande till den rike mannen. Då nändes han inte ta av sina får och fäkreatur för att tillaga åt den resande som hade kommit till honom, utan han tog den fattige mannens lamm och tillagade det åt mannen som hade kommit till honom.«

Då upptändes Davids vrede våldsamt mot den mannen, och han sade till Natan: »Så sant Herren lever: dödens barn är den man som har gjort detta. Och lammet skall han ersätta fyradubbelt, därför att han gjorde sådant och eftersom han var så obarmhärtig.«

Men Natan sade till David: »Du är den mannen. Så skall svärdet inte heller vika från ditt hus till evig tid, därför att du har föraktat mig och tagit hetiten Urias maka till hustru. Så säger Herren: Se, jag skall låta olyckor komma över dig från ditt eget hus, och jag skall ta dina hustrur inför dina ögon och ge dem åt en annan, och han skall ligga hos dina hustrur mitt på ljusa dagen. Ty nog har du gjort sådant i hemlighet, men jag vill låta detta ske inför hela Israel och det på ljusa dagen.« Då sade David till Natan: »Jag har syndat mot Herren.« Natan sade till David: »Så har också Herren förlåtit dig din synd. Du skall inte dö. Men eftersom du genom denna gärning har kommit Herrens fiender att förakta honom, skall också den son som har blivit född åt dig döden dö.« Sedan gick Natan hem igen.

Herren slog barnet som Urias hustru hade fött åt David, han slog det, så att det blev dödssjukt. Då sökte David Gud för gossens skull. Och David fastade, och när han kom hem, låg han på bara marken över natten. Då stod de äldste i hans hus upp och gick till honom för att förmå honom att stiga upp från marken. Men han ville inte, och han åt inte heller något med dem.

Responsoriepsalm

Ps 51:12-17 (R. 12a)

R. Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta.

Skapa i mig, Gud, ett rent hjärta,
och ge mig på nytt en frimodig ande.
Förkasta mig inte från ditt ansikte,
och ta inte din helige Ande ifrån mig. R.

Låt mig åter få fröjdas över din frälsning,
och uppehåll mig med villighetens ande.
Då skall jag lära överträdarna dina vägar,
och syndarna skall omvända sig till dig. R.

Rädda mig från blodsdåd, Gud, min frälsare,
så skall min tunga jubla över din rättfärdighet.
Herre, öppna mina läppar,
så att min mun kan förkunna ditt lov. R.

Halleluja

Joh 3:16

V. Så älskade Gud världen att han gav den sin ende Son;
de som tror på honom skall ha evigt liv.

Evangelium

Mark 4:35–41

Vid den tiden sade Jesus till sina lärjungar: »Låt oss fara över till andra sidan.« De lämnade folket och tog honom med sig i båten som han satt i, och andra båtar följde med. Då kom en häftig stormby och vågorna slog in i båten, så att den var nära att fyllas. Själv låg han och sov i aktern med huvudet på dynan. De väckte honom och sade: »Mästare, bryr du dig inte om att vi går under?« Han vaknade och hutade åt vinden och sade till sjön: »Tig! Håll tyst!« Vinden lade sig och det blev alldeles lugnt. Och han sade till dem: »Varför är ni rädda? Har ni ännu ingen tro?« Då greps de av stor fruktan och sade till varandra: »Vem är han? Till och med vinden och sjön lyder honom.«

29 januari

FJÄRDE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET«

Första läsningen

5 Mos 18:15–20

Mose talade till folket och sade: »Herren, din Gud, skall låta en profet lik mig träda fram hos dig ur dina bröders led. Honom skall ni lyssna till. Det var om detta du bad Herren, din Gud, när ni var församlade vid Horeb. Du sade: 'Jag vill inte höra Herrens, min Guds, röst igen, och denna väldiga eld vill jag inte mera se, ty då kommer jag att dö.' Då sade Herren till mig: 'Vad de säger är riktigt. Jag skall låta en profet lik dig träda fram ur deras bröders led. Jag skall lägga mina ord i hans mun, och han skall förkunna för dem allt vad jag befäller honom. Men om någon inte lyssnar till mina ord, de ord han talar i mitt namn, skall jag utkräva vedergällning av den mannen. Och den profet som är så förmäten att han i mitt namn förkunnar något som jag inte har befallt honom att säga, eller som talar i andra gudars namn, den profeten skall dö.' »

Responsoriepsalm

Ps 95:1–2, 6–9 (R. jfr 8)

R. I dag, när vi får höra hans röst,
må vi inte förhärda våra hjärtan.

Kom, låt oss jubla till Herrens ära
och hylla vår klippa, vår räddning!
Låt oss träda fram inför honom och tacka,
hylla honom med sång och spel! R.

Kom, låt oss falla ner och tillbe,
knäböja inför Herren, vår skapare,
ty han är vår Gud
och vi hans folk, fåren i hans hjord. R.

Om ni ändå ville lyssna till honom i dag!
Förhärda er inte som vid Meriva,
som den gången vid Massa i öknen,
där era fäder satte mig på prov,
prövade mig fast de sett vad jag gjort. R.

Andra läsningen

1 Kor 7:32–35

Bröder, jag ser helst att ni slipper bekymra er. Den ogifte tänker på vad som hör Herren till, hur han skall vara Herren till lags. Men den gifte tänker på vad som hör världen till, hur han skall vara sin hustru till lags, och det gör honom kluven. En ogift kvinna eller flicka tänker på vad som hör Herren till, på att hon skall vara helig till kropp och själ. Men den gifta kvinnan tänker på vad som hör världen till, hur hon skall vara sin man till lags. Detta säger jag för ert eget bästa, inte för att lägga band på er utan för att hjälpa er att leva anständigt och troget hålla fast vid Herren.

Halleluja

Matt 4:16

V. Folket som bor i mörkret har sett ett stort ljus,
och för dem som bor i dödens land och skugga har ljuset gått upp.

Evangelium

Mark 1:21–28

Jesus och hans lärjungar kom till Kafarnaum, och när det blev sabbat gick han till synagogan och undervisade. Alla överväldigades av hans undervisning, för han undervisade med makt och inte som de skriftlärdade. I synagogan fanns en man som var besatt av en oren ande, och han började skrika: »Vad har du med oss att göra, Jesus från Nasaret? Har du kommit för att ta död på oss? Jag vet vem du är, Guds helige.« Men Jesus sade strängt åt honom: »Tig! Far ut ur honom!« Den orena anden ryckte och slet i mannen och gav till ett högt rop och for ut ur honom. Alla greps av bävan och började fråga varandra: »Vad är detta? En ny undervisning, med makt bakom orden! Till och med de orena andarna befäller han, och de lyder honom.« Ryktet om honom spred sig genast över hela Galileen.

30 januari

Läsning

2 Sam 15:13–14, 30; 16:5–13a

En budbärare kom till David och sade: »Israels män har vänt sina hjärtan till Absalom.« Då sade David till alla sina tjänare, dem som han hade hos sig i Jerusalem: »Upp, låt oss fly, ty ingen annan räddning finns för oss undan Absalom. Skynda er iväg, så att han inte snabbt kommer över oss och drar olycka över oss och slår stadens invånare med svärd.« David gick gråtande uppför Oljeberget med överhöljt huvud och bara fötter. Och allt folket som följde med honom hade också höljt över sina huvuden och gick dit upp gråtande.

När sedan kung David hade kommit till Bahurim, då trädde därifrån ut en man som var besläktad med Sauls hus och hette Simei, Geras son. Han steg fram och for ut i förbannelser. Och han kastade stenar på David och på alla kung Davids tjänare, fastän allt folket och alla hjältarna omgav denne, både till höger och till vänster. Och Simeis ord, när han förbannade honom, var dessa: »Bort, bort, du blodsman, du ogärningsman! Herren låter nu allt Sauls hus' blod komma tillbaka över dig, du som har blivit kung i hans ställe. Herren ger nu kungadömet åt din son Absalom. Se, nu har du råkat i den olycka du förtjänade, ty en blodsman är du.«

Då sade Abisai, Serujas son, till kungen: »Varför skall den döda hunden där få förbanna min herre kungen? Låt mig gå dit och hugga huvudet av honom.« Men kungen svarade: »Vad har ni med mig att göra, ni Serujas söner? Om han förbannar, och om det är Herren som har befallt honom att förbanna David, vem törs då fråga: 'Varför gör du så?'« Och David sade vidare till Abisai och till alla sina tjänare: »Min son, han som har utgått från mitt eget liv, traktar ju efter mitt liv, med hur mycket större skäl då denne benjamin! Låt honom vara, må han förbanna. Ty Herren har befallt honom det. Kanske skall Herren se till den orätt som sker mig, så att Herren åter ger mig lycka, i utbyte mot den förbannelse som i dag uttalas över mig.« Och David gick med sina män vägen fram, medan Simei gick längs berget, jämsides med honom.

Responsoriepsalm

Ps 3:2–7 (R. 8a)

R. Stå upp, Herre, och hjälp mig.

Herre, se så många mina ovänner är!

Många reser sig upp mot mig,
många säger:

»Det finns ingen räddning för honom hos Gud.« R.

Men du, Herre, är en sköld för mig,

du är min ära, den som lyfter mitt huvud.

Jag höjde min röst och ropade till Herren,

och han svarade mig från sitt heliga berg. R.

Jag lade mig ner och somnade in,
jag har åter vaknat upp, ty Herren beskyddar mig.
Jag fruktar inte för skaror av många tusen,
som lägrar sig mot mig runt omkring. R.

Halleluja

Luk 7:16

V. En stor profet har uppstått bland oss,
Gud har besökt sitt folk.

Evangelium

Mark 5:1–20

Vid den tiden kom Jesus och hans lärjungar över till trakten av Gerasa på andra sidan sjön. När Jesus steg ur båten, kom en man emot honom från gravarna. Han var besatt av en oren ande och hade sitt tillhåll bland gravarna. Inte ens med kedjor kunde man längre binda honom. Flera gånger hade han bundits till händer och fötter, men han hade slitit av kedjorna och sprängt bojorna, och ingen kunde få bukt med honom. Dag och natt höll han till bland gravarna eller uppe i bergen och skrek och sargade sig med stenar. När han nu på långt håll fick se Jesus, sprang han fram och föll ner för honom och ropade högt: »Vad har du med mig att göra, Jesus, du den högste Gudens son? Jag besvär dig vid Gud: Plåga mig inte!« Jesus hade nämligen just sagt åt honom: »Far ut ur mannen, du orena ande!« Nu frågade han: »Vad heter du?« Mannen svarade: »Legion heter jag, för vi är många.« Och han bad honom enträget att inte driva dem från trakten.

Nu gick där en stor svinhjord och betade på bergsslutningen. Andarna bad honom: »Skicka bort oss till svinen, så kan vi fara in i dem!« Det lät han dem göra. Och de orena andarna for ut ur mannen och in i svinen, och hjorden rusade utför branten ner i sjön. Omkring två tusen djur var det, och de drunknade i sjön. Svinvaktarna sprang därifrån och berättade alltsammans i staden och ute på landet, och folk gick för att se vad som hade hänt. De kom till Jesus och såg den besatte, han som hade haft legionen i sig, sitta där klädd och vid sina sinnen, och de blev förskräckta. Och ögonvittnena berättade vad som hade hänt med den besatte, och om svinen. Då uppmanade de Jesus att lämna deras område. När han steg i båten, bad mannen som hade varit besatt att få följa med honom. Men han lät honom inte göra det utan sade: »Gå hem till de dina och berätta för dem om allt som Herren har gjort med dig, hur han förbarmade sig över dig.« Då gick mannen sin väg och lät alla i Dekapolis höra vad Jesus hade gjort med honom, och överallt häpnade man.

31 januari

Läsning

2 Sam 18:9–10, 14b, 24–25a, 30 – 19:3

Absalom kom i Davids tjänares väg. Absalom red då på sin mulåsna. Och när mulåsnan kom under en stor terebint med täta grenar, fastnade hans huvud i terebinten, så att han blev hängande mellan himmel och jord, ty mulåsnan som han satt på sprang sin väg. Och en man fick se det och berättade för Joab och sade: »Jag

såg Absalom hänga där borta i en terebint.« Och Joab tog tre spjut i sin hand och stötte dem i Absaloms bröst, medan denne ännu var vid liv, där han hängde under terebinten.

Under tiden satt David inne i porten. Och väktaren gick upp på porttaket invid muren. När han där lyfte upp sina ögon, fick han se en ensam man komma springande. Väktaren ropade och förkunnade det för kungen. Kungen sade: »Gå åt sidan och ställ dig där.« Då gick han åt sidan och blev stående där.

Just då kom etiopiern. Och etiopiern sade: »Ta emot, min herre kung, det glädjebudskapet att Herren i dag har dömt dig fri från alla de mäns hand, som har rest sig mot dig.« Kungen frågade etiopiern: »Är allt väl beställt med den unge mannen Absalom?« Etiopiern svarade: »Må det gå så med min herre kungens fiender och med alla som reser sig upp mot dig för att göra dig ont, som det har gått med den unge mannen.«

Då blev kungen häftigt upprörd och gick upp i salen ovanför porten och grät. Och medan han gick, ropade han så: »Min son Absalom, min son, min son Absalom! Ack, att jag hade fått dö i ditt ställe! Absalom, min son, min son!« Och det blev berättat för Joab att kungen grät och sörjde Absalom. Och segern blev den dagen förbytt i sorg för allt folket, eftersom folket den dagen fick höra sägas att kungen var bedrövad för sin sons skull. Och folket smög sig den dagen in i staden, så som människor brukar göra, vilka har vanärat sig, genom att de har flytt under striden.

Responsoriepsalm

Ps 86:1–6 (R. 1a)

R. Herre, vänd ditt öra till mig och svara mig.

Herre, vänd ditt öra till mig och svara mig,
ty jag är fattig och förtryckt.
Skydda mig, min Gud, ty jag är dig trogen,
rädda din tjänare som förtröstar på dig. R.

Herre, var mig nådig,
ty hela dagen ropar jag till dig.
Låt mig få glädjas över din hjälp,
ty till dig, Herre, lyfter jag min själ. R.

Du, Herre, är god och förlåtande,
stor i nåd mot dem som åkallar dig.
Lyssna, Herre, till mitt rop,
och ge akt på mina böner. R.

Halleluja

Matt 8:17

V. Han tog vår svaghet,
och våra sjukdomar lyfte han av oss.

Evangelium

Mark 5:21–43

Vid den tiden, när Jesus hade farit tillbaka till andra sidan sjön, samlades mycket folk omkring honom. Medan han var där vid sjön, kom det dit en synagogföreståndare vid namn Jairos. Då han såg Jesus kastade han sig för hans fötter och bad enträget: »Min lilla dotter är nära att dö. Kom och lägg dina händer på henne, så att hon räddas till livet.« Och Jesus gick med honom.

Mycket folk följde efter och trängde sig in på honom. Där fanns en kvinna som hade lidit av blödningar i tolv år. Hon hade varit hos många läkare och fått utstå mycket. Det hade kostat henne allt hon ägde, men ingenting hade hjälpt, snarare hade hon blivit sämre. Hon hade hört vad som berättades om Jesus, och nu kom hon bakifrån i hopen och rörde vid hans mantel, för hon tänkte att om hon bara fick röra vid hans kläder, skulle hon bli hjälpt. Och genast stannade blodflödet, och hon kände i kroppen att hon var botad från sitt onda. När Jesus märkte att det hade gått ut kraft från honom, vände han sig om i hopen och frågade: »Vem rörde vid mina kläder?« Lärjungarna sade: »Du ser väl hur folk tränger på, och ändå frågar du vem som har rört vid dig!« Han såg sig omkring efter henne som hade gjort det. Kvinnan, som visste vad som hade hänt med henne, kom rädd och darrande fram och föll ner för honom och talade om hur det var. Han sade till henne: »Min dotter, din tro har hjälpt dig. Gå i frid. Du är botad från ditt onda.«

Medan han ännu talade kom det bud till synagogföreståndaren från hans hem: »Din dotter är död. Du skall inte besvära Mästaren längre.« Men Jesus, som hörde deras ord, sade till föreståndaren: »Var inte rädd, tro bara.« Sedan lät han ingen mer än Petrus och Jakob och hans bror Johannes följa med, och de gick hem till föreståndaren. Där såg han upprörda människor som grät och klagade högt. Han gick in till dem och sade: »Varför ropar ni och gråter? Flickan är inte död, hon sover.« Då skrattade de åt honom. Men han körde ut allesammans och tog med sig flickans far och mor och lärjungarna och gick in där hon låg. Så tog han barnets hand och sade: »Talita koum!« (det betyder: Lilla flicka, jag säger dig, stig upp!). Och genast reste sig flickan och gick omkring, hon var tolv år gammal. De blev utom sig av förvåning, men han förbjöd dem att låta någon veta vad som hade hänt. Sedan sade han åt dem att ge flickan något att äta.